

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. V. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 21. 12. 2015, č. j. 58 A 12/2015 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející průběh řízení

[1] Žalobou ze dne 25. 9. 2015 brojí žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2015, č. j. OD 620/15-3/67.1/15217/NL, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné odvolání žalobce proti části rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 29. 4. 2015, č. j. 37871/2015, v níž správní orgán prvního stupně podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měla dopustit paní P. H.

[2] Z obsahu soudního spisu plyne, že v průběhu řízení o žalobě vyzval krajský soud žalobce přípisem ze dne 5. 10. 2015, č. j. 58 A 12/2015 – 11, k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 20. 10. 2015, v němž požádal soud o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby mu byl v řízení před soudem ustanoven zástupce z řad advokátů.

[3] Krajský soud poté usnesením ze dne 2. 11. 2015, č. j. 58 A 12/2015 – 14, vyzval žalobce k doplnění žádosti o osvobození od soudních poplatků a návrhu na ustanovení zástupce, a to doložením vyplněného a potvrzeného prohlášení o majetkových poměrech a k uvedení konkrétních důvodů, pro které je k ochraně jeho práv třeba ustanovení zástupce z řad advokátů.

[4] Žalobce vyhověl výzvě soudu podáním ze dne 11. 11. 2015, v němž uvedl, že žádost o osvobození od soudních poplatků odůvodňuje, kromě skutečností uvedených v prohlášení o majetkových poměrech, také věkem, neboť je přesvědčen, že je obětí trestného činu úředních osob, přičemž justice deklaruje zvýšenou ochranu seniorů jako obětí trestných činů. Svůj návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pak odůvodnil neznalostí práva a dále odvoláním se na Listinu základních práv a svobod a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, jež garantují právo na právní pomoc od samého počátku řízení a rovněž možnost realizace práva na spravedlivý proces účinně a bez diskriminace. V prohlášení o majetkových příjmech následně žalobce uvedl, že nemá žádné finanční příjmy kromě starobního důchodu ve výši 10 061 Kč měsíčně. Jeho manželka pobírá starobní důchod ve výši 12 902 Kč měsíčně. Za svůj majetek větší hodnoty žalobce označil rekreační domek s pozemkem o rozloze 400 m² ve spoluvlastnictví a ojetý osobní automobil.

[5] K vyplněnému formuláři – potvrzení o majetkových poměrech připojil žalobce přílohy, v nichž dodal následující skutečnosti. Užívání a údržba nemovitostí, jimiž disponuje, je nad finanční, zdravotní a věkové možnosti rodiny žalobce. Nakládání s nimi znemožnila bezdůvodně vedená exekuce. Náklady na domácnost přesahují částku ve výši 10 500 Kč měsíčně, náklady na svoz a likvidaci odpadu činí 114 Kč měsíčně, na poštovním utratil žalobce v říjnu 2015 více než 230 Kč, cena oběda překračuje 80 Kč na osobu denně, daň z nemovitosti činí 1 000 Kč ročně, pojištění majetku pak 15 000 Kč ročně a doplatky za léky a lékařské zákroky v říjnu 2015 představovaly částku ve výši 950 Kč. Český stát prostřednictvím soudů v Jablonci nad Nisou, Liberci a Ústí nad Labem brání žalobci v převzetí části dědictví po zemřelé sestře, a to rodinného domu č. p. 452 na st. p. č. 522 a 745/2 v k. ú. Kokonín. Rodina žalobce nicméně tento soubor majetku od roku 2004 spravuje a udržuje, přičemž náklady s tím spojené překročily částku ve výši 800 000 Kč a dluh v souvislosti s tím vzniklý činí částku ve výši 600 000 Kč. Pouze náklady na elektrickou energii činí v této souvislosti 1 300 Kč měsíčně. Žalobce současně konstatoval, že Městský soud v Praze eviduje 100 neukončených řízení, jichž je účastníkem, a není tak v jeho silách platit veškeré soudní poplatky.

[6] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci následně usnesením ze dne 21. 12. 2015, č. j. 58 A 12/2015 – 40, nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho návrh na ustanovení zástupce. V odůvodnění blíže uvedl, že přiznání osvobození od soudních poplatků představuje výjimku z pravidla, že soudní poplatky jsou

pokračování

účastníci řízení z dobrých důvodů (zejména kvůli omezení podání k soudům na ta, která jsou vážně míněna, a kvůli částečnému krytí nákladů na fungování justice) zásadně povinni platit. Účelem osvobození je přitom ochrana práv účastníka řízení, pokud by mu v důsledku nedostatku finančních prostředků mohla vzniknout vážná újma na jeho právech. Smyslem tohoto institutu není kompenzovat navrhovateli finanční zátěž spojenou se soudním řízením, ale zajistit přístup k soudu. Důkazní břemeno nese v tomto ohledu účastník žádající o osvobození od soudních poplatků, který tak musí osvědčit, že předpoklady pro osvobození jsou u něj splněny.

[7] Po prostudování skutečností uvedených v žalobcově prohlášení o majetkových poměrech dospěl krajský soud k závěru, že údaje poskytnuté žalobcem nejsou úplné. Vyžádal si proto výpis z katastru nemovitostí, z něhož zjistil, že žalobce s manželkou vlastní v jejich společném jmění rekreační objekt č. e. 27 na pozemku p. č. 579 a pozemky p. č. 579 a 682/2 zapsané na listu vlastnictví č. 838 pro katastrální území Ludvíkov pod Smrkem. Žalobce je dále výlučným vlastníkem spoluvlastnického podílu ve výši id. ½ rodinného domu č. p. 472 na pozemku st. p. č. 522 a pozemků st. p. č. 522 a 745/2, vše zapsané na listu vlastnictví č. 397 pro katastrální území Kokonín. Z údajů z katastru nemovitostí přitom vyplývá, že nemovité věci v k. ú. Ludvíkov pod Smrkem, jež jsou ve společném jmění žalobce a jeho manželky, nebyly postiženy exekucí příkazem k jejich prodeji. Nebylo tak prokázáno tvrzení žalobce, že s nemovitými věcmi nemůže nakládat. Ze sdělení Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení dopravně správních agend pak vyplynulo, že žalobce je vlastníkem osobního automobilu Toyota Avensis (první zaevidování ke dni 18. 1. 2012).

[8] Krajský soud dále poukázal na rozpor v některých tvrzeních žalobce, když na jedné straně uvedl, že nemohl převzít nemovité věci v k. ú. Kokonín, přičemž na straně druhé současně vyčíslil náklady spojené s jejich údržbou na částku ve výši 800 000 Kč, na základě čehož mu měl u přátel dluh vzniknout ve výši 600 000 Kč. Žalobce navíc tyto skutečnosti soudu nikterak neprokázal a ani blíže nevysvětlil, jak údajný dluh ovlivňuje jeho platební schopnost. Žalobce rovněž neuvedl, že by mu jeho příjem nepostačoval ke hrazení základních potřeb, resp. k zajištění živobytí. Při posuzování celkových majetkových poměrů je přitom nutno zohlednit také příjmy manželky žalobce, s níž žalobce sdílí majetkové společenství. Důvodem pro osvobození od soudních poplatků nemůže být ani tvrzení žalobce, že je účastníkem více než 100 neukončených řízení vedených u Městského soudu v Praze, neboť posouzení splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků je primárně vázáno na projednávanou věc a konkrétní právo uplatňované žalobcem v tomto řízení. S ohledem na uvedené dospěl krajský soud k závěru, že celkové poměry žalobce lze hodnotit jako standardní, a osvobození od soudních poplatků mu proto není možno přiznat. Jelikož splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků je jednou ze základních podmínek pro ustanovení zástupce, nebylo možno vyhovět ani žalobcovu návrhu na ustanovení zástupce.

II.

Obsah kasační stížnosti

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 21. 12. 2015, č. j. 58 A 12/2015 – 40 (dále též „napadené

usnesení“), včasnou kasační stížnost, v níž navrhuje, aby bylo toto usnesení zrušeno a věc přikázána jinému soudu. Stěžovatel vyjadřuje přesvědčení, že napadené usnesení vydala podjatá soudkyně Mgr. Karolína Tylová, LL.M, s cílem zastřít pochybení spřízněných správních úředníků, spočívající v jejich nedbalosti vedoucí k promlčení očividné korupce v místě, okrese a kraji. Neshledání důvodů pro osvobození od soudních poplatků vedlo rovněž k závěru o neustanovení zástupce. Jelikož zastoupení advokátem je podmínkou řízení o opravném prostředku – kasační stížnosti, považuje v tomto ohledu stěžovatel právní úpravu za protiústavní.

[10] Stěžovatel dále uvedl, že nemovitosti ve vlastnictví jeho rodiny v k. ú. Ludvíkov pod Smrkem byly z podnětu soudců a za kriminálních okolností předmětem bezdůvodné exekuce. Nemovitosti v k. ú. Kokonín doposud nejsou ve vlastnictví stěžovatele a jeho bratra, což je soudkyni Tylové známo z jejích styků s organizovanou skupinou soudců téhož soudu. Stěžovatel poukazuje v této souvislosti na závaznost listu vlastnictví a možnost provést důkaz spisem Okresního soudu v Jablonci vedeným v příslušném dědickém řízení. Dluh ve výši 200 000 Kč, který má stěžovatel u svých přátel, byl uhrazen z výnosu v rámci odškodňovacího řízení vedeného proti České republice. Pokud jde o zjištění, zda stěžovatel vlastní osobní automobil, nebylo nutno obracet se na Obecní úřad v Jablonci nad Nisou, neboť krajský soud mohl v tomto ohledu vycházet přímo z majetkového prohlášení stěžovatele. Stěžovatel dodává, že automobil zn. Toyota Avensis zakoupil převážně za prostředky zahraničních přátel. Automobil je zatížen věcným břemenem a rovněž škodou v přibližné výši 15 000 Kč.

[11] Stěžovatel následně podotknul, že v důsledku korupčních poměrů v místě a nedbalé práce Policie ČR byla rodině stěžovatele způsobena další škoda, a to zničením garážových vrat a krádeží kol osobního automobilu dne 17. 11. 2015 a opakovaným zničením garážových vrat dne 30. 12. 2015. Stěžovatel v této souvislosti vyčíslil vzniklou škodu na částku v celkové výši 88 000 Kč. Policie ČR přitom nevypátrala pachatele ani v jednom z těchto případů. Řada případů útoku na garáže užívané rodinou stěžovatele má přímou souvislost s působením soudců Okresního soudu v Jablonci nad Nisou a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Stěžovatel následně uzavírá, že mu bylo odňato právo na soudní ochranu z důvodu vymáhání neoprávněných a protiústavních požitků ze strany soudů k tíži narůstajícího státního dluhu, což má přímou souvislost s působením Soudcovské unie a představitelů Nejvyššího správního soudu, kteří tak mají vlastní zájem na výsledku tohoto řízení.

[12] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), přičemž s ohledem na danou procesní situaci není nutno, aby byl stěžovatel v řízení o předmětné kasační stížnosti zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[14] Ačkoliv povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právního vzdělání advokátem je obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti, podle dřívější judikatury zdejšího soudu nebylo nutno trvat na podmínce tohoto zastoupení ani na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, pokud tato kasační stížnost směřovala proti usnesení krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o žádosti o osvobození od soudních poplatků, resp. o návrhu na ustanovení advokáta, neboť zdejší soud měl za to, že striktním trváním na splnění těchto povinností by docházelo pouze k řetězení téhož problému, k jehož vyřešení byla taková kasační stížnost podána (tedy zda stěžovatel má či nemá být zcela nebo zčásti osvobozen od soudních poplatků a zda mu má či nemá být ustanoven zástupce).

[15] Ve svém nedávném usnesení ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 – 19 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), potom dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že kasační stížnosti proti procesním usnesením krajského soudu, včetně usnesení ve věcech žádostí o osvobození od soudních poplatků a návrhů na ustanovení advokáta, poplatkové povinnosti ani povinnosti zastoupení advokátem vůbec nepodléhají, neboť směřují proti rozhodnutím krajského soudu o procesních otázkách v rámci řízení o žalobě před krajským soudem, nikoliv proti rozhodnutím krajského soudu, jímž se řízení o žalobě či jiném návrhu na zahájení řízení končí.

[16] Uvedené závěry rozšířeného senátu se vztahují i na nyní projednávanou věc. Kasační stížnost stěžovatele v předmětné věci vůbec nepodléhá soudnímu poplatku a stejně tak není podmínkou řízení o předmětné kasační stížnosti, aby byl stěžovatel zastoupen advokátem.

[17] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 36 odst. 3 věty první až třetí s. ř. s. „[ú]častník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.“

[19] Podle § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. „[n]avrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.“

[20] Z výše citovaného ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. plyne, že pro přiznání osvobození od soudních poplatků musí být splněny celkem tři podmínky – (1) účastník musí o osvobození od soudních poplatků požádat, (2) jeho návrh nesmí být zjevně neúspěšný a (3) současně musí doložit, že nemá dostatečné finanční prostředky. Soud je pak povinen v každém jednotlivém případě vážít konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození

od soudních poplatků a individuální poměry žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 As 20/2009 – 50).

[21] Lze proto přisvědčit krajskému soudu, že nedostatek finančních prostředků musí doložit samotný žadatel o osvobození od soudních poplatků, který tak v tomto směru nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud již v minulosti (viz I. právní věta rozsudku ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS), „[ú]častník řízení, který požádal o osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) a který byl soudem řádně poučen (§ 36 odst. 1 s. ř. s.), je povinen uvést a prokázat veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti. Vyplyne-li z uvedených údajů či obsahu spisu, že jsou nevěrohodné, popř. neúplné, soud žádost zamítne.“

[22] V posuzovaném případě dospěl krajský soud k závěru o neúplnosti stěžovatelem uvedených údajů zejména na základě vyžádaného výpisu z katastru nemovitostí. Stěžovatel totiž ve svém prohlášení o majetkových poměrech, resp. též v jeho přílohách, uvedl, že je spoluvlastníkem rekreačního domku s pozemkem o rozloze 400 m², přičemž nakládání s těmito nemovitostmi mu znemožnila bezdůvodně vedená exekuce. K tomu dále dodal, že stát mu brání v převzetí části dědictví po zemřelé sestře, jež zahrnuje rodinný dům č. p. 452 na st. p. č. 522 a pozemky st. p. č. 522 a 745/2 v k. ú. Kokonín. K prokázání těchto tvrzení však stěžovatel před krajským soudem nedoložil ani neoznačil žádný důkaz, pouze v kasační stížnosti uvedl, že „[d]ůkaz pak lze provést příslušným „dědickým“ spisem Okr. soudu v Jablonci“.

[23] Jak ale správně poznamenal krajský soud, z výpisu z katastru nemovitostí, jenž byl pořízen ke dni 18. 11. 2015, stěžovatelem uváděné skutečnosti neplynou, neboť je z něj naopak zřejmé, že nemovitosti ve vlastnictví stěžovatele nejsou postiženy žádnými exekucními příkazy k jejich prodeji. Z tohoto výpisu současně vyplývá, že stěžovatel je výlučným vlastníkem spoluvlastnického podílu ve výši id. ½ nemovitostí – rodinného domu č. p. 452 na st. p. č. 522 a pozemků st. p. č. 522 a 745/2 v k. ú. Kokonín. Jako nabývací titul předmětných nemovitostí je v katastru nemovitostí uvedeno: „*Usnesení soudu o potvrzení nabytí dědictví OS v Jablonci nad Nisou 35 D-1035/2004 -116 ze dne 25. 04. 2007. Právní moc ke dni 22. 05. 2007.*“ Zdejšímu soudu tak nezbyvá než konstatovat, že tvrzení stěžovatele nekorespondují s právním stavem zapsaným v katastru nemovitostí.

[24] V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za potřebné odkázat na § 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jenž se na řízení ve správním soudnictví použije přiměřeně na základě § 64 s. ř. s., a dle něhož „[l]istiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“ Citované ustanovení obsahuje pravidlo spočívající v tzv. vyvratitelné domněnce pravdivosti obsahu veřejné listiny, nebo jinými slovy řečeno – pravidlo, dle něhož se má za to, že obsah veřejné listiny je pravdivý, dokud není prokázán opak. V posuzovaném případě sice stěžovatel uváděl v průběhu řízení před krajským soudem odlišná tvrzení spočívající v tom, že předmětné nemovitosti doposud nejsou ve vlastnictví stěžovatele a jeho bratra, na podporu svých tvrzení však již nepředložil žádné důkazy. Krajskému soudu proto nelze ničeho vytknout, pokud při

pokračování

svém rozhodování vycházel z příslušného výpisu z katastru nemovitostí, neboť tento výpis – jakožto veřejná listina – osvědčuje v případě neprokázání opaku skutečný a pravdivý právní stav.

[25] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že údaje uvedené stěžovatelem v jeho prohlášení o majetkových poměrech jsou neúplné a do značné míry též nevěrohodné. Stěžovatel tak ve vztahu ke své žádosti o osvobození od soudních poplatků neunesl břemeno důkazní, neboť nikterak neprokázal, že jím tvrzené skutečnosti o zatížení nemovitostí v jeho vlastnictví exekucemi, resp. o nemožnosti převzetí dědictví, jsou pravdivé. Zdejšímu soudu proto nezbyvá než uzavřít, že stěžovatel nesplnil jednu z podmínek pro osvobození od soudních poplatků, spočívající v povinnosti doložit soudu nedostatek finančních prostředků (srov. odst. [20] tohoto rozsudku). Jelikož splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků je jednou z podmínek pro ustanovení zástupce (viz § 35 odst. 8 věta první s. ř. s.), je správný i II. výrok napadeného usnesení, jímž krajský soud zamítl stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce.

[26] Pokud jde o návrh stěžovatele na provedení důkazu „dědickým“ spisem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, Nejvyšší správní soud nad rámec shora uvedeného podotýká, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (viz § 102 s. ř. s.); řízení o kasační stížnosti proto neslouží k tomu, aby v něm bylo vedeno dokazování o otázce (byť i procesní), která byla předmětem posuzování v řízení před krajským soudem (v tomto případě se jedná o otázku nedostatku finančních prostředků stěžovatele) a zdejší soud vychází primárně z obsahu spisu. Jak bylo konstatováno již výše, stěžovatel v nyní projednávané věci nedostatek finančních prostředků v řízení před krajským soudem neprokázal (srov. k tomu přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2004, č. j. 1 Afs 5/2003 – 54, publ. pod č. 311/2004 Sb. NSS).

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že nenechal bez povšimnutí stěžovatelův návrh na přikázání věci jinému soudu (tzv. delegace), nutno však konstatovat, že za dané procesní situace nebyl k takovému postupu shledán důvod. Institut delegace totiž přichází v úvahu pouze v případě, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát (tzv. delegace nutná – srov. § 9 odst. 1 s. ř. s.), nebo též v případě, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné (tzv. delegace vhodná – srov. § 9 odst. 2 s. ř. s.). Potřebným předpokladem pro delegaci nutnou je tak předcházející rozhodnutí o vyloučení soudců specializovaných senátů podle § 8 odst. 5 s. ř. s., jež by mělo za následek nemožnost sestavit v projednávané věci senát. Nejvyšší správní soud nicméně v související věci týkající se stěžovatelovy námítky podjatosti vůči soudkyni Mgr. Karolíně Tylové, LL.M., usnesením ze dne 27. 1. 2016, č. j. Nao 4/2016 – 46, rozhodl, že jmenovaná soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodování věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, pod sp. zn. 58 A 12/2015. V posuzovaném případě tak základní předpoklad pro delegaci nutnou není dán. Zdejší soud přitom neshledal rovněž žádný důvod pro aplikaci delegace vhodné. Ostatně ani samotný stěžovatel ve své kasační stížnosti žádný bližší důvod neuvádí, nýbrž toliko věcně polemizuje se závěry krajského soudu vyslovenými v napadeném usnesení. Jeho nesouhlas s napadeným usnesením však sám o sobě nemůže být důvodem pro přikázání věci jinému soudu (srov. v této souvislosti též POTĚŠIL, L.

ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014. s. 79, kde je vyjádřen názor, že důvodem přikázání věci jinému soudu „*nejsou obavy z možného nesprávného rozhodnutí nebo postup soudu v projednávané věci nebo rozhodování soudu v jiných skutkově či právně podobných případech*“).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Ze všech shora popsanych důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení však neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoliv náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu